อรุณ

แผนลวงคดีรัก

เล่ม 2

ติงโม่ 丁墨

เขียน

เรืองชัย รักศรีอักษร

แปล

ทดลองอ่าน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

พอเขาทำอะไรสักอย่างจะมุ่งมั่นสุดขีด
เขาสามารถขังตัวเองไว้ในรีสอร์ตห่างไกล
เพียงยื่นอาหารและน้ำให้ ก็ขังตัวเองไว้หกเดือนเพื่อเขียนหนังสือหนึ่งเล่ม
ยังสามารถอ่านหนังสือที่ตัวเขาสนใจ
อ่านอย่างลุ่มหลงยี่สิบสี่ชั่วโมงโดยไม่กินไม่ดื่มไม่นอน

–ติงโม่

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

หากต้องเล่าถึงนิยายเรื่องนี้ให้ใครสักคนฟังโดยไม่เป็นการเปิดเผยเนื้อเรื่อง สิ่งที่ทำได้คือขอให้คนคนนั้นไปอ่านเอง ทางเราบอกได้เพียงแค่ว่า ติงโม่ถ่ายทอดเรื่องราวออกมาได้ลุ้นระทึกน่าติดตาม ทั้งเรื่องคดีความและความรักระหว่างพระ-นาง และรับประกันว่าคุณผู้อ่านทุกคนจะไม่ผิดหวังที่ติดตามอย่างแน่นอนค่ะ

อรุณ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

อินเฝิงยังอยู่ที่เดิม ตะลึงงัน
พูดอย่างเป็นธรรมแล้ว การที่ผู้หญิงคนนี้
พูดจารุนแรงทำให้เขานึกโกรธ
แต่เมื่อเห็นเธอจากไป
คำพูดที่ว่า "ฉันถือว่าคนคนนั้นไม่เคยมา"
กลับชัดเจนเป็นพิเศษ
ดังก้องอยู่ข้างหูเขา ไม่รู้เพราะอะไร
ทำให้ความอึดอัดและความหงุดหงิดนั่น
เริ่มพลุ่งพล่านขึ้น

กดอ่าน

16

หนีเสือปะจระเข้

ม่านราตรีเลื่อนลงมาแล้ว

เวลานี้ไม่ใช่ช่วงที่เมืองคึกคัก ถนนใหญ่สายหนึ่งมีผู้คนไม่มาก เฉินเจาฉือยืนสูบบุหรี่ที่หัวมุมถนน รอแกะอ้วนอีกตัวมาติดกับ

ไม่นานนักนักศึกษาชายปีสามก็เดินมา เป็นเด็กหนุ่มท่าทางเซ่อซ่า พอพูดถึงการกู้เงิน ในดวงตาก็ฉายแววละโมบ เฉินเจาฉือเจอคนประเภทนี้มามากเหลือเกิน

พอนักศึกษาชายเดินมาใกล้ เฉินเจาฉือก็เปลี่ยนสีหน้าเป็นรุ่นพี่ที่ดูไม่มีพิษภัย ยิ้มเขินๆ ยิ่งกว่าอีกฝ่าย ยังคงอธิบายเงื่อนไขการกู้เงินคร่าวๆ ราวกับเป็นการช่วยเหลือเล็กน้อยที่คนคุ้นเคยไหว้วาน เขารู้ดีว่าเด็กพวกนี้จะยิ่งไร้เดียงสามากขึ้นทุกรุ่น ติดเบ็ดง่ายมาก

ไม่นานนักเขาก็พานักศึกษาชายคนนี้ไปหาพี่หลี่ เซ็นสัญญา รับเงิน มองนักศึกษาชายถือเงินจากไปด้วยความยินดี เขาเอาเงินส่วนแบ่งของตนใส่กระเป๋า พี่หลี่เหมือนเปลี่ยนใบหน้าอย่างสิ้นเชิง พยักหน้าค้อมหัวเดินมาส่งเขา เฉินเจาฉือตบไหล่อีกฝ่ายเบาๆ แล้วเดินลงมาชั้นล่าง

พอลงมาถึงชั้นล่างก็เห็นคนที่คาดไม่ถึง

เฉินเจาฉือไม่คิดว่าฝานหลิงหลิงจะกล้าตามมาถึงที่นี่ เขาทิ้งบุหรี่ที่เหลือลงถังขยะ อาศัยแสงไฟจากริมถนนมองหญิงสาวที่ดูซูบเซียวลงกว่าเดิมอย่าง

ชัดเจน

ยังคงสวยน่ารักเช่นเดิม ใบหน้าขาวนวล ผมยาวดำขลับ มีลักยิ้มสองข้างแก้ม พยายามฝืนยิ้มน่าสงสารให้เขา รูปร่างเพรียวแต่ไม่ผอม ดูมีชีวิตชีวา ทำให้ผู้ชายทุกคนมองแล้วต้องกลืนน้ำลาย

มีลูกค้าสาวผ่านมือเฉินเจาฉือมากเกินไป แทบจะสามารถวาดภาพพวกเธอตอนไม่สวมเสื้อผ้าในสมองได้ ร่างขาวผ่องที่เห็นหมดทั้งเต้านมและที่ลับ ถือบัตรประชาชน อ่านคำขอกู้หน้ากล้องอย่างแข็งทื่อ...

เด็กสาวเหล่านั้นล้วนละโมบและตกต่ำเกินไป

เฉินเจาฉือเดินมาหาเธอ สีหน้าเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึมซับซ้อน "หลิงหลิง เธอมาทำไม"

ฝานเจียคว้าชายแขนเสื้อเขาไว้ "พี่ผิงกั่ว ช่วยฉันหน่อยเถอะ ฉันถูกบีบจนไม่มีทางออกแล้ว!"

สายตาเฉินเจาฉือเลื่อนจากนิ้วมือเรียวยาวของเธอมายังใบหน้างดงามสดใส "ใจเย็นๆ มีอะไรค่อยๆพูด ฉันต้องช่วยเธอแน่"

ฝานเจียร้องไห้ฟูมฟาย เล่าเหตุการณ์ที่เผชิญในหลายวันนี้ออกมาจนหมด

เฉินเจาฉือดึงเธอมานั่งที่แปลงดอกไม้ริมถนนโดยไม่พูดอะไร แค่ยื่นทิชชูให้เธอ ฝานเจียเงยหน้าขึ้น เห็นสีหน้าเขาดูตำหนิตัวเอง "ฉันไม่ควรช่วยเธอกู้เงินตั้งแต่แรก ตอนนั้นเธอบอกว่าพอทำร้านค้าออนไลน์แล้วก็จะคืนเงินได้ คิดไม่ถึงว่าตอนนี้แม้แต่ดอกเบี้ย..."

ฝานเจียร้องไห้พลางพูด "ฉันจนปัญญาจริงๆ พี่ผิงกั่ว ฉันควรจะทำยังไง ถ้าเกิดพวกนั้นบุกไปถึงบ้านฉัน แล้วทำให้พ่อกับแม่พลอยเดือดร้อน จะทำยังไงดี พ่อฉันยังอยู่โรงพยาบาล..."

เฉินเจาฉือพูด "ที่เร่งด่วนที่สุดคือต้องจ่ายดอกเบี้ยและค่าปรับล่าช้า ฉันดูบัญชี เธอค้างชำระหกพันแล้ว เธอถ่ายคลิปก็สิ้นเรื่องไม่ใช่หรือ มาถึงขั้นนี้แล้วควรตัดสินใจเฉียบขาด ชะตากรรมและอนาคตอยู่ในมือเธอ ไม่ใช่ที่ปากคนอื่น มัวแต่ลังเลไม่กล้าตัดสินใจ ไร้ประโยชน์ที่สุด!"

สีหน้าฝานเจียทุกข์ทรมานอย่างยิ่ง เธอสั่นหัวสุดแรง “ไม่ได้ ฉันทำไม่ได้จริงๆ ทำไม่ได้เด็ดขาด...”

ดูเหมือนเฉินเจาฉือคิดไม่ถึงว่าเธอจะยืนกรานหนักแน่นอย่างนี้ ไม่ยอมฮุบเบ็ดที่ชั่วร้ายกว่า

ขอเพียงได้คลิปเปลือยไว้ในมือ วันหน้าจะบังคับผู้หญิงคนนี้อย่างไรก็ได้ สีหน้าเขาค่อยๆ เคร่งขรึมลง ปัดมือเธอออก “เธอเลือกเองนะหลิงหลิง ฉันทำเต็มที่แล้ว หวังว่าเธอจะผ่านด่านที่ยากลำบากนี้ไปได้ เธอลังเลเป็นเพราะยังหวาดระแวง กลัวว่าบริษัทเราจะมีจุดมุ่งหมายอย่างอื่นใช่ไหม ขอบอกตามตรง ลูกค้าเราทั่วประเทศมีหลายแสนคน ที่จริงไม่มีเวลาคิดหาประโยชน์จากเธอหรอก คิดให้ดีเถอะ”

ฝานเจียได้ยินน้ำเสียงเขาเย็นชาเลยกอดแขนเขาไว้ เขาทำท่าจะสะบัดเธอกลับกอดเขาไว้แน่น น้ำตานองหน้า ก่อนตัดสินใจเอาศีรษะซบไหล่เขา “พี่ผิงกั่ว ฉันทำไม่ได้จริงๆ...ฉัน ฉันกับพี่...ไม่มีวิธีอื่นแล้วหรือ ให้ฉันทำอย่างอื่นเพื่อคืนหนี้ได้ไหม นอกจากเรื่องนี้พี่จะให้ฉันทำอะไร ฉันทำตามหมด ฉัน...ฉันยอมทุกอย่าง”

เฉินเจาฉือมองเธอด้วยความตกใจ เม้มปากแน่น ใบหน้าคมสันดูกระอักกระอ่วน

ฝานเจียนึกในใจ ‘หางจิ้งจอกโผล่แล้ว ทำตามที่ฉันบอกสิ เอาฉันยัดใส่หีบเลย เหมาะออก!’

คาดไม่ถึงว่าเขาจะลุกพรวดอย่างร้อนรน แล้วผลักเธอออกไป “นี่เธอคิดอะไรอยู่! ต่อให้ฉันคิดอะไรกับเธอ...เรื่องคลิปเป็นข้อกำหนดของบริษัท ฉันจะไม่ฉวยโอกาสที่เธอเดือดร้อนทำอะไรเธอหรอก! ฉันไปละ! เธอ...เธอคิดให้ดี! ถ้าขืนติดหนี้มากกว่านี้ คลิปก็ไม่มีประโยชน์แล้ว!”

ฝานเจียโผเข้าไปคว้าตัวเขา เฉินเจาฉือแทบจะล้มลุกคลุกคลาน วิ่งหนีไปไกลแล้ว ฝานเจียยืนน้ำตาคลอท่ามกลางสายลม มองรถเขาแล่นไปไกล เธอร้องด่าหยาบๆ สองสามคำ แล้วพูดกับวิทยุสื่อสาร “รายงาน แผนเอาตัวเข้าล่อล้มเหลว หรือพวกนั้นต้องการแต่เงินเท่านั้น ไม่สนใจคน ไม่เกี่ยวข้อง

กับการตายของหลิวอีซา”

ขณะนี้หน่วยเฉพาะกิจตกอยู่ในสภาพกลืนไม่เข้าคายไม่ออก

ผ่านไปสองสัปดาห์ คนร้ายที่ขับรถจินเปย ถึงจะทิ้งลายนิ้วมือไว้ แต่ก็เหมือนหยดน้ำลงในมหาสมุทร ไม่มีร่องรอยให้สืบหา สองผู้เคราะห์ร้ายนอกจากสถานภาพ อายุ และที่อยู่คล้ายกัน มีเพียงตอนยังมีชีวิตต่างติดหนี้บริษัทเฟินจินเป่าก้อนโต นี่เป็นจุดเหมือนกันที่ไม่ธรรมดาเลย เมื่อพิจารณาจากแรงจูงใจแล้ว บริษัทนี้ย่อมไม่อยากให้ทั้งสองคนเสียชีวิต ยกเว้นในบริษัทมีผู้กระทำผิดทางเพศและฆาตกรต่อเนื่องแฝงตัวอยู่

การใช้ฝานเจียเป็นเหยื่อล่อ เพราะรูปร่างหน้าตาคล้ายผู้เคราะห์ร้ายทั้งสองและอาจจะเหนือกว่า จนเดี๋ยวนี้กู้เงินมากกว่าสามหมื่นหยวนแล้ว แต่กลับติดต่อกับพี่ผิงกั่วซึ่งเป็นสายนอกแค่คนเดียวเท่านั้น แม้บอกว่าพวกเขาดูเหมือนจะเร่งรัดเงินเร็วกว่าปกติมาก เหมือนมีเป้าหมายที่ฝานเจีย แต่พวกนั้นยังคงแสดงท่าทีของบริษัทปล่อยกู้ดอกเบี้ยสูงขนานแท้ ทำเพียงเร่งรัดหนี้สิน ด่าทอ และข่มขู่ไม่หยุด ทั้งยังต้องการคลิปวิดีโอเปลือยต่อให้ฝานเจียยั่วยวนพี่ผิงกั่ว ฝ่ายนั้นกลับไม่คล้อยตาม

เมื่อเผชิญกับคดียาก ตำรวจเลือกวิธีสืบสวนที่มีความเสี่ยง ถ้าเกิดตรวจสอบจนสุดท้ายแล้วเป็นเพียงความบังเอิญว่าผู้เคราะห์ร้ายทั้งสองแค่กู้เงินบริษัทนี้ไม่เกี่ยวข้องใด ๆ กับฆาตกรต่อเนื่อง นั่นก็หมายความว่าทางตำรวจสูญเสียทรัพยากรและยังเสียเวลาไปกับเรื่องนี้โดยเปล่าประโยชน์ ทำให้การสืบหาคนร้ายตัวจริงยิ่งยากขึ้น

ดังนั้นบรรยากาศในห้องประชุมสำนักงานตำรวจเมืองไหวเวลานี้จึงเหมือนมีความกดอากาศต่ำ

หานเฟิงเอนเอียงไปในทางที่ว่าบริษัทเฟินจินเป่าไม่เกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรม เพราะปีที่แล้วเขาแอบสืบเรื่องบริษัทนี้ ที่สำคัญที่สุดคือช่วงเวลาที่จ้าวเฟยเอ๋อร์ผู้เคราะห์คนแรกหายไปจนเสียชีวิต บริษัทแห่งนี้ไปประชุมประจำปีที่ต่างประเทศ มีหลักฐานชัดเจนว่าไม่อยู่ในที่เกิดเหตุ

“เรากำลังตรวจสอบเจ้าของรถจินเปยไล่ทีละคัน” หานเฟิงพูด “ราย-

ละเอียดงานค่อนข้างมาก แต่ขอเพียงมีความหวัง เราจะไม่ยอมแพ้ ผมเสนอให้โยกย้ายกำลังมาทางด้านนี้”

โหยวหมิงสวี่มองข้าง ๆ แวบหนึ่ง เห็นอินเฝิงก้มหน้าเล่นนิ้วมือ ดูเหมือนไม่สนใจฟังเลย

เธอพูด “ไม่ได้ จะทิ้งเบาะแสที่น่าสงสัยชัดเจนอย่างนี้กลางคันได้ยังไง อินเฝิงเคยพูดไว้ก่อนหน้านี้ว่าที่ฝ่ายนั้นเร่งรัดหนี้ก่อนเวลาเป็นไปได้มากว่ามีจุดมุ่งหมายอื่นกับฝานเจีย อีกอย่าง ถ้าคลิปวิดีโอเปลือยเป็นวิธีที่คนพวกนี้ใช้ประจำ นักศึกษาหญิงยอมเปลือยทั้ง ๆ ที่เป็นเรื่องเสียศักดิ์ศรี จะมีคนเดินบนหนทางการกระทำผิดทางเพศก็ไม่ใช่เรื่องแปลก ถ้าสภาพการณ์ยังคงหยุดนิ่งไม่คืบหน้า ฉันเสนอให้ลอบคุมตัวเฉินเจาฉือมาที่สำนักงานตำรวจเพื่อสอบปากคำค่ะ”

หลังเหล่าถานกับรองผู้บังคับการตำรวจเมืองไหวที่รับผิดชอบคดีนี้หารือกันสั้น ๆ ก็มีคำสั่ง “สองสัปดาห์แล้ว หน่วยเหนือกดดันมาก รออีกไม่ได้แล้ว ถือความเห็นหานเฟิงเป็นหลัก โยกกำลังตำรวจทั้งหมดมาสนับสนุน ไล่ตรวจรถและลายนิ้วมือ ให้โหยวหมิงสวี่รับผิดชอบคุมตัวเฉินเจาฉือมาสอบปากคำที่สำนักงานตำรวจทันที ถ้าไม่มีข้อสงสัยชัดเจนให้ปล่อยตัวไป ยุติการตรวจสอบด้านนี้ไว้ชั่วคราว แล้วมอบให้ฝ่ายตรวจสอบจัดการกับพฤติกรรมละเมิดกฎหมายของบริษัทนี้”

หลังเลิกประชุม ทุกคนเดินออกจากห้องประชุม คนจากหน่วยของโหยว-หมิงสวี่ต่างหงุดหงิดไม่มากก็น้อย

โหยวหมิงสวี่เดินเร็วมาก อินเฝิงเดินตาม ทั้งคู่ทิ้งระยะห่างจากคนอื่นอย่างรวดเร็ว พอมาถึงหัวเลี้ยวบันได เธอหันขวับมาทันที “เมื่อกี้เหล่าถานให้หยุดสืบสวนเฟินจินเป่า ทำไมคุณไม่พูดอะไรบ้าง” เธอดึงบัตรผู้เชี่ยวชาญบนอกเขา “คุณมีไอ้นี่ พูดอะไรมีน้ำหนักมากกว่าฉัน!”

อินเฝิงพูด “อาสวี่ ผมอยู่ในฐานะที่ปรึกษา ก้าวก่ายแนวทางการสืบสวนของพวกคุณไม่ได้”

โหยวหมิงสวี่ผงะ คิดในใจว่า 'ฉันกำลังทำอะไรอยู่เนี่ย ทำไมทำตัวเหมือนผู้หญิงที่เอาแต่ใจตัวเอง โมโหใส่เขา'

เธอลูบจมูก ไม่ขอโทษ ก่อนผละไป

อินเฝิงตามมาติดๆ พูดด้วยน้ำเสียงกลั้วหัวเราะ "อาสวี่ลูบจมูก รู้ตัวว่าผิดใช่ไหม"

โหยวหมิงสวี่ไม่อยากใส่ใจ

แต่แล้วก็ได้ยินเขาพูดว่า "ใจเย็นๆ ต้องจับคนร้ายได้แน่"

เธอพูดอย่างไม่พอใจ "จับยังไง"

เขาพูด "ผมจะหาคนที่มีลักษณะสอดคล้องกับภาพร่างทางจิตวิทยาอาชญากรรมคนนั้นมาให้คุณ"

โหยวหมิงสวี่หยุดยืน หันกลับมา เห็นดวงตาใสบริสุทธิ์เปี่ยมด้วยความมั่นใจ สำหรับเธอ นี่เป็นความรู้สึกแปลกใหม่อย่างสิ้นเชิง หลายปีมานี้เธอคุ้นเคยกับการที่ไม่ต้องพึ่งพาใคร นี่เป็นครั้งแรกที่มีคนพูดง่ายๆ ว่าจะแบกรับภาระทั้งหมดไว้ ช่วยเธอแบกเอาไว้ ที่สำคัญก็คือคนคนนี้คืออินเฝิงซึ่งเธอเป็นคน "เลี้ยงจนโต"

ความขัดใจพลุ่งพล่านขึ้น โหยวหมิงสวี่ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ เดินต่อไปข้างหน้า อินเฝิงตามไปเงียบๆ

ครู่หนึ่งกลับได้ยินเธอพูดว่า "ฉันจะไม่ทิ้งทางบริษัทเฟินจินเป่า สัญชาตญาณบอกฉันว่าพวกนั้นมีปัญหา โลกนี้จะมีเรื่องบังเอิญอย่างนั้นหรือ ความสัมพันธ์ของพวกเขาเป็นจุดร่วมของผู้เคราะห์ร้ายทั้งสอง คุณตามหาภาพร่าง พวกเขาตามหารถกับลายนิ้วมือ แม้เส้นทางของฉันตอนนี้ยังมองอะไรไม่เห็น แต่ยังเชื่อว่าเป็นเส้นทางที่ถูกต้อง"

ขณะที่อินเฝิงจะร้องว่า "อืม" จู่ๆ ก็นึกออกว่าเธอกำลังพูดกับเขา พอแหงนมองก็พบว่าสีหน้าเธอยังคงแข็งกร้าวเช่นเดิม แต่ในน้ำเสียงเมื่อครู่เห็นได้ชัดว่าแฝงด้วยความลังเลและจนใจ

เธอคือโหยวหมิงสวี่ ไม่มีอะไรที่เธอทำไม่ได้ โหยวหมิงสวี่ที่ไม่เคยยอมใคร ตอนนี้พูดความในใจกับเขาเบาๆ พูดกับเขาเท่านั้น

บางทีแม้แต่เธอเองก็ไม่สังเกตเห็นความใกล้ชิดทางใจนี้ แต่อินเฝิงกลับเข้าใจทันที ใจของพวกเขาอาจจะใกล้ชิดกันมากกว่าที่เธอคิด

เขายกมือข้างหนึ่งแตะผนัง ขวางโหยวหมิงสวี่ไว้

เธอหันหน้ามา เห็นดวงตาสงบนิ่ง ท่าทางจริงจัง ไม่มีแววเซ่อซ่าแม้แต่น้อยอย่างหาได้ยาก

เขายิ้ม ราวกับดอกไม้บานในยามวสันต์ "อาสวี่ เรามาพนันกันอีกไหม"

โหยวหมิงสวี่เชิดคางขึ้น

อินเฝิงยิ้มร่า "ดูว่าใครจะจับคนร้ายได้ก่อน ถ้าคุณจับได้ก่อน ผมจะสนองข้อเรียกร้องใด ๆ ของคุณข้อหนึ่ง ขอเพียงไม่เกินความสามารถและกำลังทรัพย์ของผม"

โหยวหมิงสวี่รู้สึกว่าเขาช่างไร้สาระจริง ๆ "งั้นถ้าคุณชนะละ มีเงื่อนไขอะไร"

คำว่า "ทับ" แทบจะผุดขึ้นในหัวอินเฝิงทันที มาพร้อมกับความร้อนผ่าวอย่างลับ ๆ เขาก้มหน้าลง จนเธอเห็นเพียงใบหูแดงเล็กน้อย "แล้วแต่คุณ คุณให้รางวัลอะไร ผมเอาหมด"

โหยวหมิงสวี่เห็นท่าทางเขาเหมือนสะใภ้แสนดี คิดจะพูดแหย่เขาเล่น แต่จู่ ๆ พอได้ยินคำว่า "รางวัล" ก็รู้สึกเหมือนถูกคนบีบหัวใจ ไม่รู้ว่าอินเฝิงตั้งใจหรือไม่ตั้งใจพูด รางวัลนี้คือรางวัลอย่างคราวก่อนนั่นหรือเปล่า

เธอหันหน้าไป "ค่อยว่ากัน"

พูดแล้วลงมือทำเลย

โหยวหมิงสวี่และสวี่เมิ่งซานเปลี่ยนไปสวมเครื่องแบบตำรวจ ขับรถตรงไปยังตึกที่เฉินเจาฉือพักอยู่ ขณะนี้ตำรวจที่เฝ้าดูเฉินเจาฉือถอนตัวออกไปแล้ว เหลือแค่พวกเขาสองคนกับเฉินเจาฉือ

บ้านเฉินเจาฉืออยู่ใกล้มหาวิทยาลัยเมืองไหว

ทั้งสองจอดรถแล้วก็พลบค่ำพอดี รอบ ๆ มีคนเดินไปมาไม่น้อย

พวกเขาตัดสินใจเดินตรงขึ้นไปชั้นบน เพิ่งเดินไปได้ไม่กี่ก้าว ก็เห็นคนคุ้นเคยดีเดินออกมาจากตึก ไม่ใช่เฉินเจาฉือแล้วจะเป็นใคร

โหยวหมิงสวี่สบตาสวี่เมิ่งซาน ขณะนี้ไม่ต้องคำนึงถึงอะไรแล้ว ใช้ข้ออ้างว่าเพื่อตรวจสอบคดีฆาตกรรม เชิญเขาไปให้ความร่วมมือในการสอบสวน

ถึงตอนนี้เฉินเจาฉือไม่รีบร้อนขึ้นรถ เขาจุดบุหรี่ ยืนสูบริมถนนพร้อมกับเงยหน้ามองรอบ ๆ แล้วสายตาก็เห็นตำรวจทั้งสองนาย

เขาชะงักเล็กน้อย มองพวกเขา แล้วหันไปทางอื่น

"ท่าทางอย่างกับหนู" สวี่เมิ่งซานพูดเบา ๆ ด้วยความไม่พอใจ

โหยวหมิงสวี่ "คุณเกลียดขี้หน้าเขาหรือ"

สวี่เมิ่งซานมองไปข้าง ๆ "ไม่"

ขณะพูดคุยทั้งคู่เดินไปหาเฉินเจาฉือ ยิ่งเข้าใกล้ เฉินเจาฉือก็ยิ่งเบนหน้าไปทางอื่นมากขึ้น สูบบุหรี่หลายที และคอยชำเลืองมองมาทางนี้ ชะงักมือเล็กน้อย แล้วสูบต่อ สีหน้าเรียบเฉย

พอเห็นตำรวจใกล้ถึงตัว คนตาบอดก็มองออกว่าเฉินเจาฉือตัวแข็งทื่อ โหยวหมิงสวี่รู้สึกว่าน่าขำ เธอเกลียดอสรพิษที่มีท่าทางซื่อ ๆ เข้ากระดูก ขณะจะขู่ให้ตกใจกลัว จู่ ๆ มือถือก็ดังขึ้น

ทั้งสองอยู่ห่างจากเฉินเจาฉือราวห้าหกเมตร โหยวหมิงสวี่มอง เป็นฝานเจียโทร.มา จึงเดินต่อไปพลางรับสาย "มีเรื่องอะไรเหรอ"

ฝานเจียพูด "พวกคุณจับคนหรือยัง เมื่อกี้ฉันได้รับข้อความจากเฉินเจาฉือ นัดฉันให้ไปเจอเขาที่บริษัทพรุ่งนี้ บอกมาว่าควรทำอย่างไร"

โหยวหมิงสวี่พูด "เข้าใจแล้ว" เธอหันไปมองสวี่เมิ่งซานแวบหนึ่ง เก็บมือถือ ทั้งสองเดินเฉียดเฉินเจาฉือไป

เฉินเจาฉือเห็นตำรวจสองนายพูดคุยหัวเราะกัน แล้วเดินเข้าไปในร้านขายของเล็ก ๆ ด้านข้าง เขาถอนหายใจ มองรอบ ๆ แล้วขึ้นรถ พอขับออกไปครู่หนึ่งก็หันมามองร้านค้าแห่งนั้น หยิบมือถือขึ้นมาดู เห็นข้อความที่ฝานเจียเพิ่งส่งมา บอกว่าจะไปตามนัด เขาขมวดคิ้วเล็กน้อย สีหน้าเรียบเฉย แล้ว

แปลสองล่าน

ขับรถห่างออกไป

คืนนั้นในร้านหม้อไฟขาหมูแฮมร้านเดิม โหยวหมิงสวี่ ฝานเจีย สวี่เมิ่งซาน และอินเฝิงนั่งรอบโต๊ะ

ฝานเจียพูด "ให้ฉันไปเถอะ ตอนนี้ปรับแนวทางการสืบสวนแล้ว ถ้ารายงานเรื่องนี้ไปยังหน่วยเหนือ คาดว่ายังคงให้เราคุมตัวเฉินเจาฉือมาสอบ แต่จะสอบได้อะไรล่ะ ถ้าเป็นอย่างนั้นที่เราพยายามมาสองอาทิตย์ก็จะสูญเปล่า ให้ฉันลองหยั่งเชิงดู คราวนี้ไปที่รังของบริษัทเฟินจินเป่า ไม่แน่นะ อาจจะได้อะไรบ้าง"

โหยวหมิงสวี่ถาม "เมิ่งซานล่ะ"

สวี่เมิ่งซานวางแก้วเบียร์ลง "รายงานเหล่าถาน หัวหน้าให้ทำยังไงก็ทำตามนั้น"

ฝานเจียตีเขาเบาๆ "จิ้งจอกสวี่ ระยะนี้นายเป็นอะไรไป ทำไมไร้ประโยชน์แบบนี้ สวี่เมิ่งซานคนเดิมที่กล้าคิดกล้าทำไปไหนแล้ว ถ้ารายงานเหล่าถาน คงต้องยุติกลางคัน งั้นที่เราทำมาสองอาทิตย์ก็สูญเปล่าน่ะสิ"

สวี่เมิ่งซานไม่พูดอะไร เขานั่งนิ่งดุจขุนเขา

โหยวหมิงสวี่สบตาสวี่เมิ่งซาน จากนั้นก็ก้มหน้าดื่มเบียร์เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เธอถามอีก "อินเฝิง คุณว่าไง"

พอหันไปมอง ก็เห็นผู้ชายโผล่คอยาวออกมาจากเสื้อไหมพรมสีดำภายใต้แสงจากโคมไฟเหนือศีรษะ ใบหน้าด้านข้างหล่อเหลาราวกับภาพวาด จ้องแก้วเบียร์ด้วยดวงตาลึกล้ำ แลบลิ้นออกมาเลียริมฝีปากล่าง

โหยวหมิงสวี่มองเขา "ให้ดื่มแค่แก้วเดียว"

สีหน้าอินเฝิงเหมือนลูกกระต่ายขาวซึ่งขัดกับท่าทางดูมีเสน่ห์ของเขาอย่างสิ้นเชิง สองมือจับแก้วเบียร์แน่น ท่าทางเสียดาย "อ้อ"

ฝานเจีย "เชอะ เมียจอมเผด็จการ"

สวี่เมิ่งซาน "ผู้ชายเบื้องหลังเจ้าใหญ่"

โหยวหมิงสวี่คร้านจะทะเลาะกับเพื่อนที่คอยกวนประสาทสองคนนี้

เธอถามอินเฝิงอีก "คุณว่าไง พรุ่งนี้จะให้ฝานเจียไปดีไหม"

อินเฝิงตอบ "ถ้าเป็นผม ผมจะไป ก่อนหน้านี้เฉินเจาฉือยืนกรานว่าต้องถ่ายคลิปเปลือย ถึงกับมีแนวโน้มว่าต่อจากนี้ไปจะทำตัวเป็นศัตรู แบบนี้จึงจะสอดคล้องกับผลประโยชน์ของบริษัทและเป็นวิธีการปกติ ตอนนี้จู่ ๆ ก็พลิกใหม่จะให้ฝานเจียไปที่บริษัท ยังแสดงท่าทีว่าคุยกันได้ น่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรขึ้น ผมยังเชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงนี้ไม่ได้เกิดจากเฉินเจาฉือเอง แต่เป็นคนข้างบนเปลี่ยนท่าที บางทีจิ้งจอกอาจจะโผล่หางออกมาแล้ว ต้องจับไว้ให้มั่น"

อีกสามคนต่างนิ่งเงียบ

โหยวหมิงสวี่ดื่มเบียร์รวดเดียวหมดแก้ว พูดกับฝานเจีย "ไปเถอะ แต่อย่าทำอะไรบุ่มบ่ามเด็ดขาด ถ้ามีอันตรายให้ถอยทันที เราจะอยู่ข้างนอกคอยเฝ้าดูและคุ้มครองคุณตลอดเวลา"

เฉินเจาฉือนัดเวลากับฝานเจียเป็นพลบค่ำวันพรุ่งนี้

บริษัทที่ไม่โดดเด่น แต่อาจเกี่ยวข้องกับนักศึกษาหลายพันคนในเมืองนี้ ตั้งอยู่ใกล้มหาวิทยาลัยเมืองไหว ในบริเวณเขตเมืองเก่า

ความมืดเข้าปกคลุมถนนสายแคบ ๆ รอบ ๆ เป็นโกดังและร้านค้า ที่ตั้งค่อนข้างห่างไกล พอกลางคืนจะเงียบเชียบวังเวง มีคนผ่านไปมาน้อยมาก

ฝานเจียตามเฉินเจาฉือลงจากรถ มองตึกเก่าสามชั้นสีเทาตรงหน้าที่ไม่สะดุดตา "บริษัทอยู่ที่นี่หรือ"

เฉินเจาฉือพูด "คิดอะไรของเธอ สำนักงานใหญ่ของบริษัทอยู่ที่เซินเจิ้นตึกระฟ้าใจกลางเมือง กินพื้นที่ถึงสามชั้น นี่เป็นสำนักงานในเมืองไหว ทั่วประเทศมีร้อยกว่าสาขา ผู้จัดการเคยไปดูอาคารเซี่ยจื่อที่เมืองไหวแต่ไม่ชอบก็เลยมาเช่าที่นี่ กว้างขวาง เงียบสงบ ยังอยู่ใกล้มหาวิทยาลัย ค่าเช่าไม่ถูกกว่าใจกลางเมืองหรอก"

ฝานเจียคิดในใจ 'ขืนเชื่อก็บ้าแล้ว' แต่สีหน้ายังคงเรียบเฉย

เข้าไปในตึก ปรากฏว่าเจอแผนกต้อนรับ เวลานี้เลิกงานแล้ว

ที่เคาน์เตอร์จึงไม่มีคน เฉินเจาฉือพาฝานเจียเดินเข้าไปข้างใน เธอมองสำรวจรอบๆโต๊ะทำงานเจ็ดแปดตัวล้วนว่างเปล่าไร้ผู้คน ไม่เห็นอะไรผิดปกติ

เมื่อขึ้นมาชั้นสอง มีห้องทำงานสองสามห้องเปิดไฟอยู่ เฉินเจาฉือทักทายหลายคน พวกเขาเหมือนไม่เห็นฝานเจีย รีบเดินผละไป เฉินเจาฉืออธิบายว่า "ที่จริงทุกคนเจอนักศึกษาอย่างเธอบ่อยแล้ว"

ฝานเจีย "เอ่อ แล้ววันนี้ให้ฉันมาทำอะไรหรือ"

ท้องฟ้ามืดแล้ว โถงทางเดินไม่มีไฟ มีเพียงแสงไฟลอดออกมาจากห้องข้างๆ เฉินเจาฉือหันมามองเธอ ยิ้มพูด "วางใจได้ เป็นเรื่องดี เดี๋ยวเธอไม่ต้องพูดอะไร แค่ฟังพวกเขา"

"พวกเขาหรือ"

เฉินเจาฉือพยักหน้า "ผู้จัดการใหญ่กับพวกระดับสูงสองสามคน พวกเขาชื่นชมนักศึกษาหญิงที่มีอุดมการณ์และซื่อตรงอย่างเธอ รับรู้ถึงความยากลำบากของเธอแล้ว แต่จะคว้าโอกาสไว้ได้ไหมขึ้นอยู่กับเธอเอง"

ฝานเจียผงกหัว ท่าทางงุนงง

ครู่หนึ่งเธอถามอีก "บริษัทพวกพี่มีธุรกิจมากมาย ลูกค้ามากขนาดนี้ ทำไมพวกเขา...ถึงรู้จักฉัน" น้ำเสียงแฝงความยินดีและเขินอาย

เฉินเจาฉือมองไปข้างหน้ายิ้มๆ "แน่นอนว่าฉันพูดถึงเธอกับพวกเขา เธอจนตรอกอยู่ไม่ใช่หรือไง คราวก่อนตอนเธอมาขวางฉันหน้าที่ทำงาน บังเอิญผู้จัดการขับรถผ่านมาแล้วเห็นเธอเข้าพอดี"

ฝานเจีย "อ้อ...งั้นฉันโชคดีมากเลย"

มาถึงอีกห้อง เฉินเจาฉือเคาะประตู เด็กสาวคนหนึ่งออกมา เขาพูด "พาเธอไปตรวจความปลอดภัยหน่อย"

เด็กสาวพยักหน้า

ฝานเจียคว้าชายแขนเสื้อเฉินเจาฉือไว้ ถามงงๆ "ทำไม..."

เฉินเจาฉือยิ้ม อธิบายเสียงเบา "ระเบียบของบริษัท ต้องตรวจค้นคนเข้ามาเพราะกลัวนักข่าว นักข่าวบางคนอยากเขียนเรื่องที่ผู้คนสนใจ แต่บิดเบือนความจริง ตั้งใจมาขู่เอาเงินจากเรา ก็แค่ตรวจง่ายๆไม่เป็นไรหรอก

อีกอย่าง ต้องปิดมือถือชั่วคราว แล้วฝากไว้ก่อน จบเรื่องค่อยคืนให้เธอ”

ฝานเจียเดินตามเด็กสาวคนนั้นเข้าไปในห้องทำงาน เด็กสาวเริ่มด้วยการตรวจทั่วตัวเธอพอเป็นพิธี รู้สึกว่าไม่ได้ซ่อนอะไรไว้ จากนั้นเทของในกระเป๋าถือออกมาต่อหน้าเธอ หยิบมือถือไป

ฝานเจียหลุบตาลง จ้องมือเด็กสาวตลอดเวลา เธอก้มหน้าลง ประตูห้องเปิดแง้มไว้ เงานั่นไม่ขยับเขยื้อน

เฉินเจาฉือยังรออยู่ที่หน้าประตู

นับตั้งแต่ฝานเจียขึ้นรถของเฉินเจาฉือ โหยวหมิงสวี่กับพวกได้ยินคำสนทนาระหว่างทั้งสองชัดเจน

พวกเขาอยู่ในห้องของโกดังแห่งหนึ่งตรงข้ามบริษัทเฟินจินเป่า ดึงม่านปิด เหลือช่องไว้คอยเฝ้าดูประตูใหญ่ เท่าที่รู้เวลานี้ ตึกหลังนี้มีทางเข้าออกเพียงประตูนี้เท่านั้น

ในกระเป๋าฝานเจียไม่มีกล้องถ่ายวิดีโอ เพราะเกรงว่าจะเจอกับสภาพอย่างนี้ แต่มีเครื่องดักฟังและเครื่องส่งสัญญาณเตือนและติดตามตัว

โหยวหมิงสวี่และสวี่เมิ่งซานจ้องจอมอนิเตอร์ตรงหน้า บนจอเป็นภาพแผนที่บริเวณใกล้เคียง จุดแสงที่แสดงถึงฝานเจียกะพริบตลอดเวลาในตึกฝั่งตรงข้าม

อินเฝิงนั่งอยู่ข้างหลังคนทั้งสอง

ได้ยินเพียงเสียงซู่ซ่าจากเครื่องดักฟัง ยังมีเสียงกึกกักเหมือนของถูกเทออก โหยวหมิงสวี่กับสวี่เมิ่งซานถึงกับกลั้นหายใจ

“นี่อะไร”

ทันใดนั้นเสียงเด็กสาวแปลกหน้าก็ดังขึ้น เสียงนั้นดังชัดเจนมาก

ฝานเจียมองข้าวของต่าง ๆ ในกระเป๋าตกลงบนโต๊ะ เห็นเด็กสาวหยิบปากกาขึ้นมา ส่วนดินสอเขียนคิ้วแท่งหนึ่งกลิ้งตกจากโต๊ะไปอยู่ที่ปลายเท้าเด็กสาว

ฝานเจียปั้นสีหน้าเป็นผู้บริสุทธิ์ “ปากกาไง”

ดูแล้วเด็กสาวคนนี้อายุมากกว่านักศึกษาอย่างฝานหลิงหลิงไม่กี่ปี แต่

ไม่มีความไร้เดียงสาอย่างฝานหลิงหลิงแม้แต่น้อย เด็กสาวแค่มองเธอแวบหนึ่ง สีหน้าเฉยชา ก่อนหมุนเปิดปลอกปากกาและไส้ปากกา ตรวจดูอย่างละเอียด ไม่พบอะไรผิดปกติ จึงวางปากกาลง

จากนั้นตรวจของอื่นๆ อย่างละเอียด ทั้งตลับแป้ง กระเป๋าสตางค์ ลิปสติก และพาวเวอร์แบงก์ สุดท้ายช่วยเก็บของทั้งหมดคืนใส่กระเป๋า "เสร็จแล้ว คุณไปได้"

ฝานเจียหยิบกระเป๋าเดินออกจากห้อง ไม่ได้มองดินสอเขียนคิ้วบนพื้นแท่งนั้น เฉินเจาฉือที่หน้าประตูสบตาเด็กสาวคนนั้น แล้วยิ้มให้ฝานหลิงหลิงอย่างอ่อนโยน "ก่อนเจอระดับบิ๊กๆ มีคนคนหนึ่งอยากเจอเธอก่อน"

โหยวหมิงสวี่กับพวกได้ยินเสียงจากเครื่องดักฟังค่อยๆ ไกลออกไป สุดท้ายเป็นเสียงปิดประตู จากนั้นทุกอย่างก็เงียบสนิท

สวี่เมิ่งซานพูด "ยายโง่เอ๊ย น่าจะทำเครื่องดักฟังหายไปแล้ว เจ้โหยวทำไงดี"

โหยวหมิงสวี่จ้องจอภาพ จุดแสงยังคงเคลื่อนไหว "ฝานเจียรู้จักรับมือกับสถานการณ์ บนตัวมีเครื่องส่งสัญญาณเตือนและติดตามตัวที่ยังเคลื่อนไหว น่าจะยังไม่ถูกตรวจเจอ หากเกิดอันตรายเธอย่อมเรียกพวกเรา รอดูก่อนเถอะ"

เฉินเจาฉือพาฝานเจียไปยังห้องทำงานที่ใหญ่ขึ้น ในนั้นตกแต่งอย่างหรูหรา ทันสมัย หญิงสาวสวยอายุราวสามสิบกว่ายืนยิ้มอยู่หลังโต๊ะทำงาน เธออยู่ในชุดทำงาน ดูเป็นผู้หญิงเจนโลกมาก

เฉินเจาฉือแนะนำ "นี่คือจางเวย หัวหน้าฝ่ายการเงินของบริษัท เธอเรียกเจ้เวยก็ได้"

ฝานเจียเข้าใจทันที นี่คือผู้หญิงที่ครั้งก่อนโทร.มาเร่งรัดให้เธอถ่ายคลิปเปลือย

ฝานเจียมีท่าทางร้อนรน "สวัสดีค่ะ เจ้เวย"

จางเวยโบกมือไล่เฉินเจาฉือ "คุณออกไปก่อน ฉันจะคุยอะไรกับ

หลิงหลิงหน่อย”

เฉินเจาฉือพูดกับฝานเจีย “เจ้เวยอยากเจอเธอมาตลอด งั้นพวกคุณสาวๆ คุยกันเถอะ ผมจะไปรายงานผู้จัดการหน่อย เธอเองก็เตรียมตัวให้พร้อมล่ะ อีกเดี๋ยวค่อยไปพบผู้จัดการ”

ฝานเจีย “เอ่อ...ได้ค่ะ”

เฉินเจาฉือไปแล้ว จางเวยดึงฝานเจียมานั่งที่โซฟา “เด็กดี เธอหน้าตาสวยมาก มีแฟนหรือยังล่ะ”

ฝานเจียก้มหน้า “ยังค่ะ”

จางเวยพูด “ไม่มีก็ไม่เป็นไร วันหลังหาเด็กหนุ่มที่เก่งหน่อย หาอย่างเจาฉือดีไหม มีสาวๆ หลายคนชอบเขา”

ฝานเจียยิ่งไม่พูดอะไร วางสองมือบนตัก กำมือแน่น จางเวยเห็นปฏิกิริยาทั้งหมดของฝานเจีย เธอหยิบกาน้ำชาจากโต๊ะเล็ก ชงชาแบบกงฟู[1] พลางพูด “ฉันฟังจากเจาฉือแล้ว เวลานี้เธอคืนหนี้ลำบาก แต่ก็ไม่อยากถ่ายคลิปเปลือย เดิมทีสภาพอย่างนี้บริษัทจะไม่ปล่อยกู้ให้เธออีกเด็ดขาด แต่ด้านหนึ่งนั้นเจาฉือบอกว่าเธอเป็นรุ่นน้องคนสำคัญสุดของเขา อีกด้านหนึ่งได้ยินว่าเธอเป็นคนเก่ง นิสัยดี ดังนั้นทางบริษัทจึงคิดอยู่นาน คิดหาวิธีที่เป็นผลดีต่อทั้งสองฝ่ายแทนเธอ”

ฝานเจียเงยหน้าขึ้น แววตาคาดหวัง “วิธีอะไรคะ”

จางเวยวางถ้วยชาไว้ตรงหน้าฝานเจีย “เอาอย่างเจาฉือ เข้าร่วมกับบริษัทเรา”

ชาที่เพิ่งชงเสร็จมีไอลอยขึ้นช้าๆ จางเวยพูด “ชิมสิ เป็นชาเจิ้งซาน-เสียวจ่ง[2] ชั้นดี”

---

[1] พิธีชงชาจีนแบบกงฟู เป็นการชงชาแบบดั้งเดิมของชาวจีน พิถีพิถันมาก ใช้อุปกรณ์หลายชนิด ทั้งป้านชา ถาดชา จอกชา ชุดอุปกรณ์ตักใบชาชนิดต่างๆ แก้วหรือเหยือกพักชา และที่กรองใบชา มีขั้นตอนการชงประมาณ 14 ขั้นตอน หรืออาจน้อยกว่านี้แล้วแต่วิธีที่สืบทอดมา

[2] ผลิตจากชาพันธุ์ใบเล็กที่ปลูกในพื้นที่อนุรักษ์เขาสูง 1,000 - 1,500 เมตรเหนือระดับทะเล ห่างไกลจากมลพิษ มีหมอกหนา มีน้ำค้างตลอดปี รวมทั้งยังต้องมีแสงสว่างส่องถึงอย่างสม่ำเสมอ

ฝานเจียยกถ้วยชาขึ้นจิบ

จางเวยยิ้มพูด “เด็กโง่ ไม่รู้จักของดี ชานี่ถ้าเป็นคนทั่วไปฉันไม่ให้ดื่มหรอกนะ” ฝานเจียไหนเลยจะรู้เรื่องชา รู้สึกเพียงว่ามีรสขมเล็กน้อย จึงจิบอีกครั้ง

จางเวยรินชาให้ฝานเจียอีก “บริษัทมีข้อเรียกร้องต่อพนักงานสูงมาก คนทั่วไปอยากเข้าทำงานยังเข้าไม่ได้ ดูสิ ก่อนหน้านี้เจาฉือก็ติดหนี้บริษัทหลายแสน หลายปีมานี้พอทำงานไม่เพียงจ่ายหนี้คืนได้ ยังซื้อบ้านซื้อรถแล้ว นี่ไม่ใช่ก้าวถึงจุดสูงสุดของชีวิตแล้วหรือไง แน่ละ เพราะเราเป็นบริษัทชั้นเยี่ยมที่ให้ค่าตอบแทนสูง ดังนั้นจึงเป็นบริษัทที่เรียกร้องสูงมากเช่นกัน เข้าบริษัทแล้วต้องทำตามคำสั่งเบื้องบนอย่างเคร่งครัด ทำตามคำสั่งทุกเรื่อง โดยเฉพาะพนักงานของบริษัทจะสนิทสนมกันเหมือนคนในครอบครัว ดูแลเอาใจใส่และเกื้อกูลกัน เรื่องเหล่านี้เธอทำได้ไหม”

ฝานเจียพูดทันที “ได้ค่ะ! ฉันทำได้ค่ะ” พอพูดจบเธอก็ทำเป็นอายถามอย่างระวังตัว “ฉันจะได้เข้าทำงานในบริษัทจริงๆ หรือคะ”

ในใจฝานเจียขณะนี้ทั้งดีใจทั้งกังวล ที่ดีใจคือในเมื่อพวกนี้ต้องการให้เธอทำงานในบริษัท ถ้าเธอสัมผัสกับคนและงานที่นี่ลึกอีกขั้นหนึ่ง อาจจะตรวจพบสาเหตุการตายของเด็กสาวทั้งสองคนก็ได้ว่าเกี่ยวข้องกับคนเหล่านี้หรือเปล่า ที่กังวลก็คือทำอย่างนี้จะช้าเกินไป พวกเขาอยากปล่อยสายเบ็ดยาวเพื่อตกปลาใหญ่[3] ผูกเธอเข้ากับบริษัทนี้ใช่ไหม แต่การสืบคดีรอไม่ได้

ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ฝานเจียตัดสินใจแล้วว่าจะไม่ปล่อยโอกาสนี้ไป

จางเวยยิ้มพูด “แน่นอนว่าได้ เธอหน้าตาและนิสัยใจคอดีอย่างนี้ ยังจบมหาวิทยาลัยด้วย ฉันคุยกับเธอนานพอดูแล้ว รู้สึกว่าคำพูดคำจาและวิธีคิดของเธอไม่เลวเลย เป็นเด็กสาวที่มีอนาคต สำหรับตอนนี้ ทางบริษัทมีสองตำแหน่งที่จะมอบให้เธอ แต่ต้องผ่านการสอบสัมภาษณ์ก่อนเพราะ

---

[3] จากวรรณกรรมเรื่อง *สามก๊ก* หมายถึง การวางแผนระยะยาว แม้ไม่เกิดผลทันที แต่ประโยชน์ที่จะได้รับนั้นมากขึ้น

มีคู่แข่งไม่น้อย งานแรก เป็นเหมือนเจาฉือ เริ่มต้นจากพนักงานทั่วไป งานนี้ค่อนข้างหนักหน่อย เริ่มแรกรายรับจะไม่แน่นอน อีกงานหนึ่ง เป็นผู้ช่วยของผู้จัดการโจวของเรา นี่เป็นโอกาสที่หาได้ยาก เพราะบังเอิญผู้ช่วยคนก่อนลาออก เธอก็มาพอดี แต่งานนี้เหนื่อยมาก แทบต้องฟังคำสั่งยี่สิบสี่ชั่วโมง คอยดูแลความต้องการทุกอย่างของผู้จัดการโจว ก็คือต้องช่วยจัดการงานแทนเขา งานเลี้ยง งานออกต่างจังหวัดก็ต้องติดตามเขาไป แต่รายได้แน่นอน เดือนละห้าพันหยวน และการเป็นผู้ช่วยของผู้บริหารจะได้เปิดหูเปิดตา มีโอกาสได้เลื่อนขึ้นเป็นหัวหน้าฝ่าย ถึงตอนนั้นก็จะมีรายได้เพิ่มขึ้น ฉันเองก็เคยเป็นผู้ช่วยของผู้จัดการโจวหลายปี ดูฉันตอนนี้สิ มีอะไรที่ไม่ดีบ้าง”

ฝานเจียพูด “เจ้เวย ฉัน...ฉันอยากลองงานผู้ช่วยผู้จัดการโจวค่ะ”

จางเวยยกถ้วยชาขึ้น เห็นเล็บสวยแวววาวภายใต้แสงไฟ เธอยิ้ม “ได้ ฉันคุยกับเธอถูกคอมาก ฉันสัมภาษณ์เธอที่นี่ ถือว่าเธอสอบผ่าน ถัดจากนี้จะทำให้ผู้จัดการโจวประทับใจได้ไหมก็ขึ้นกับเธอเอง ขอเพียงผู้จัดการโจวชื่นชม เขามีน้ำใจกับทุกคนมาก ให้ทั้งเสื้อผ้าเครื่องประดับ สำหรับเราเป็นของฟุ่มเฟือยที่เอื้อมไม่ถึง แต่สำหรับเขาแล้วเป็นเรื่องขี้ปะติ๋ว น้องสาวเธอจะคว้าโอกาสนี้ได้หรือไม่ขึ้นกับตัวเธอเองแล้ว”

ฝานเจียมีสีหน้าอึดอัดใจ จางเวยชนแก้วกับเธอ “หมดถ้วย” ฝานเจียปฏิเสธไม่ได้ หลังดื่มอีกสองถ้วย จางเวยคุยกับเธอต่อครู่หนึ่ง จนเฉินเจาฉือมารับจึงปล่อยเธอ

เฉินเจาฉือมองฝานเจียแล้วว่า “ผู้จัดการโจวรอเธออยู่”

ฝานเจียดึงแขนเสื้อเขา “ฉันไปสัมภาษณ์ตำแหน่งผู้ช่วยเขาดีหรือเปล่า”

เฉินเจาฉือยิ้มขี้เล่น พอเห็นฝานเจียทำหน้าแปลกใจ หน้าก็เปลี่ยนสีอย่างฉับไว กลับคืนสู่ใบหน้าเคร่งขรึม ดูซื่อๆ ตอบว่า “ดีสิ ตั้งใจหน่อย ขอให้เธอสอบสัมภาษณ์ผ่าน”

ฝานเจียกลอกตา ถามเบาๆ “พี่...พี่ไม่อยากให้ฉันไปหรือ”

เขามองเธอยิ้มๆ “พูดอะไรอย่างนั้น เธอจะก้าวสูงขึ้น ฉันจะขวางเธอ

ไว้ทำไม”

ฝานเจียยังคงมุ่งมั่น คิดจะถามหยั่งอีก เธอยืนนิ่ง ปั้นสีหน้าแข็งกร้าว พูดเสียงเบาราวกับเสียงยุงบิน “ถ้าพี่ไม่อยากให้ฉันไป ฉันก็จะไม่ไป ฉันได้ยินที่เจ้เวยพูดเป็นนัย...ดูเหมือนความสัมพันธ์ของผู้ช่วยกับผู้จัดการโจวจะใกล้ชิดกันมาก...ฉัน...ฉันไม่รู้สิ...พี่ผิงกั่ว ฉันควรไปไหม”

เฉินเจาฉือหันมามองฝานเจียผ่านเลนส์แว่น แววตาลึกล้ำอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

ครู่หนึ่งเขาถึงยิ้ม ลูบผมเธอเบาๆ “ไปเถอะ ไม่ว่าเรื่องอะไรย่อมขึ้นกับคนกำหนด มีโอกาสก้าวหน้าหรือชีวิตจะตกต่ำ เธอต้องเลือกเอง อีกอย่างเธอมีทางเลือกอื่นหรือไง”

ฝานเจียเดินตามเฉินเจาฉือไปที่ห้องทำงานด้านในสุดที่ชั้นสาม เดินเข้าไปพบว่าเป็นห้องที่ใหญ่มาก ตกแต่งเป็นบรรยากาศแบบโบราณ มีโซฟาหนังสีดำ ชั้นหนังสือขนาดใหญ่ บนผนังแขวนภาพอักษรศิลป์ เป็นห้องทำงานตามแบบฉบับของผู้จัดการใหญ่

เฉินเจาฉือพูด “ผู้จัดการโจว ฝานหลิงหลิงมาแล้วครับ”

“เข้ามา”

ชายคนหนึ่งเดินออกมาจากหลังโต๊ะ ท่าทางเป็นคนมีความรู้ อายุราวสี่สิบ สูงปานกลาง เขาใส่ชุดจีนสีดำ สวมแว่นตากรอบดำ ท่าทางดูเป็นปัญญาชน

แม้แต่รอยยิ้มก็ดูจืดชืด เขามองฝานเจียแวบหนึ่ง สีหน้าไม่มีอะไรพิเศษ เดินมานั่งที่โซฟา

เฉินเจาฉือพูดอย่างนอบน้อม “ผู้จัดการโจว พวกคุณคุยกันเถอะ ผมออกไปก่อนนะครับ”

ผู้จัดการโจวพยักหน้า รอจนเฉินเจาฉือออกไป เขาจึงทอดสายตามองฝานเจียเต็มที่ ยิ้มให้เธอ “อายุเท่าไร”

ฝานเจียตอบ “เพิ่งยี่สิบสามเต็มค่ะ”

ผู้จัดการโจวพูด “เธอติดหนี้บริษัทสี่หมื่น จะเพิ่มเท่าตัวทุกเดือน”

ฝานเจียก้มหน้า "ผู้จัดการโจวคะ ฉันไม่รู้ว่าดอกเบี้ยกับเงินค่าปรับจ่ายช้าจะ..."

ผู้จัดการโจวโบกมือ "ไม่เป็นไร ถ้าเธอผ่านการสอบสัมภาษณ์กับฉันที่นี่ เข้าทำงานในบริษัท คนของฉันติดหนี้ย่อมคุยกันได้ ฝ่ายการเงินจะกล้าทวงหนี้กับผู้ช่วยของฉันหรือ ฮ่า ๆ"

ฝานเจียผงะ แล้วอดยิ้มไม่ได้

ผู้จัดการโจวพูด "ลองเล่าเรื่องเกรดในมหาวิทยาลัยกับประสบการณ์ทางสังคมให้ฟังหน่อย"

ฝานเจียคิดในใจว่า 'จะสัมภาษณ์จริง ๆ หรือ' เธอพูดตามประวัติที่ทางตำรวจจัดเตรียมไว้ให้เป็นข้อ ๆ

ผู้จัดการโจวนิ่งฟัง ยังชงชาแบบกงฟูและรินให้เธอ ฝานเจียแค่ยกถ้วยชาแตะปาก แทบจะไม่ดื่มเลย

พอเธอพูดจบ ผู้จัดการโจวจุดบุหรี่สูบ นั่งพิงโซฟา หรี่ตาเล็กน้อย แววตาเขาทำให้อึดอัด ฝานเจียพูดอย่างขลาดกลัว "ผู้จัดการโจว ฉันพอไหวไหมคะ"

เขาถาม "เป็นสาวบริสุทธิ์หรือเปล่า"

ฝานเจียผงะ "ฉัน..."

บนตัวเขามีบางอย่างที่ทำให้คนอึดอัด ขณะนี้ยิ่งรุนแรงขึ้น เขายกมุมปากขึ้นเล็กน้อยขณะเคาะขี้บุหรี่ทิ้ง "จะให้ผู้หญิงสำส่อนอยู่ข้าง ๆ ฉันได้ยังไง"

ฝานเจียก้มหน้า "ใช่ค่ะ"

"ใช่หรือเปล่า ฉันย่อมรู้" เขาพูดเสียงราบเรียบ

สิบนิ้วของฝานเจียประสานกันแน่น เสียงพูดเบาจนเบากว่านี้ไม่ได้แล้ว "ผู้จัดการโจวคะ ฉันมาสัมภาษณ์ในตำแหน่งผู้ช่วยของคุณนะคะ"

เขาโน้มตัวมาข้างหน้าเล็กน้อย ฝานเจียถอยหลังโดยอัตโนมัติ หลังพิงโซฟา ถอยไม่ได้อีก

เขาลูบคลำใบหน้าเธอ "ตัวเธออยู่นี่แล้ว ยังแกล้งทำเป็นไร้เดียงสาอะไร

อีก คิดดูดีๆ เมื่อเดินออกจากประตูห้องนี้ เธอติดหนี้ ทำผิดกฎหมาย ไร้อนาคต ครอบครัวกับเพื่อนเธอจะพลอยเดือดร้อนไปด้วย ฉันดูว่าคุณสมบัติเธอยังใช้ได้ อยู่กับบริษัท ติดตามฉัน ฮ่าๆ ก็ไม่ต้องห่วงเรื่องอนาคตแล้ว”

ฝานเจียตัวแข็งทื่อราวกับท่อนไม้ น้ำตาคลอ ดูเหมือนเขาจะพอใจที่เธอมีอาการหวาดกลัว จึงไม่รีบร้อนลงมือ นั่งกลับที่เดิม พูดเสียงราบเรียบ “ยังไงเธอก็ยังไม่มีแฟน อยู่กับใครก็ไม่ต่างกัน ผ่านไปสักครึ่งปีพอจ่ายหนี้หมด ไม่แน่นะอาจจะเก็บเงินได้ก้อนหนึ่ง จะไปหาเรื่องดีอย่างนี้จากที่ไหน เดี๋ยวไม่ต้องกลับ ไปกินมื้อเย็นด้วยกัน แล้วจะพาเธอไปซื้อเสื้อผ้า”

ฝานเจียไม่พูดอะไร แค่สั่นหัวแรงๆ ทั้งน้ำตา ส่งเสียงสะอื้น

ผู้จัดการโจวหัวเราะแล้วด่าเธอ “ยังไม่เข้าใจอีก ฟังนะ ฉันให้โอกาสเธอครั้งเดียวเท่านั้น จะยกหนี้ให้ ถ้าวันนี้เธอเดินออกไปจากประตูห้องนี้ วันหลังต่อให้คุกเข่ากับพื้น เลียไอ้จ้อนฉัน ฉันก็ไม่ยกหนี้ให้”

ฝานเจียเอามือกุมหน้า ร้องไห้เสียงดัง

ถึงตอนนี้มือถือผู้จัดการโจวดังขึ้น เขารับสาย “หือ...ก็ได้ ฉันจะไปดูหน่อย”

เขาวางสาย แล้วพูดกับเธอ “ให้เวลาเธอสิบนาที สาวน้อย คิดให้ดีนะ ฉันไม่อยากเห็นเธอร้องไห้ ไม่อยากเห็นพ่อแม่และเพื่อนๆ เธอพลอยร้องไห้ไปด้วย”

เขาเดินออกจากห้อง ฝานเจียเงยหน้าขึ้นมองรอบห้อง ไม่ติดตั้งกล้องวงจรปิด เธอรีบวิ่งไปที่ประตู ผลักดูพบว่าล็อกจากด้านนอก เธอเลยล็อกประตูด้านในแล้ววิ่งไปที่โต๊ะทำงาน เริ่มจากเปิดลิ้นชักอย่างรวดเร็ว เต็มไปด้วยเอกสารสัญญากู้และข้อมูลส่วนตัวของผู้กู้ ไม่พบอะไรที่มีประโยชน์ เธอมองคอมพิวเตอร์ หยิบพาวเวอร์แบงก์ออกมาจากกระเป๋า แล้วต่อสายเข้ากับคอมพิวเตอร์

ฝานเจียเชี่ยวชาญด้านเทคนิค พาวเวอร์แบงก์อันนี้ดูภายนอกไม่มีอะไร

แปลก เด็กสาวคนเมื่อครู่ตรวจไม่พบ ที่จริงใส่เครื่องถอดรหัสขนาดจิ๋วไว้

หลังเปิดคอมพิวเตอร์ ใช้เวลาเพียงนาทีกว่าก็ถอดรหัสได้ ฝานเจียคิดแล้วพิมพ์ชื่อหลิวอีซาและจ้าวเฟยเอ๋อร์เข้าไป ปรากฏว่ามีไฟล์ของทั้งสอง

เธอก๊อปปี้ไว้ก่อนแล้วค่อยเปิดดู มีสัญญากู้ บัญชีเดินสะพัด หลักฐานต่างๆ ยังมีคลิปวิดีโอด้วย

ฝานเจียเปิดคลิปดู เห็นเด็กสาวร่างเปลือยเปล่าขาวผ่อง สีหน้าเย็นชาชูบัตรประชาชนไว้ พูดว่า “ฉันชื่อหลิวอีซา บัตรประชาชนเลขที่ XXXXX วันนี้กู้เงินจากบริษัทเฟินจินเป่าสองหมื่นหยวน...”

ฝานเจียถอนหายใจ หลังปิดไฟล์แล้วก็หาข้อมูลอื่นในคอมพิวเตอร์ ส่วนใหญ่เป็นข้อมูลคล้ายกัน ดูคร่าวๆ มีคลิปเปลือยที่นักศึกษาหญิงส่งให้บริษัทเฟินจินเป่าเกินกว่าหนึ่งพันราย

เวลาผ่านไปทุกวินาที ฝานเจียประเมินว่าผู้จัดการโจวใกล้จะกลับมาแล้ว เธอยังไม่อยากแจ้งเพื่อนตำรวจและไม่อยากเปิดเผยฐานะตัวเอง เพราะยังไม่พบเบาะแสที่มีประโยชน์ แต่ต้องคิดหาวิธีเอาตัวรอดไปจากที่นี่

มือเธอไวมาก กำลังจะก๊อปปี้ฮาร์ดดิสก์ทั้งหมด เธอเปิดดูไฟล์เล็กๆ ที่ไม่สะดุดตาแล้วผงะ เป็นข้อมูลที่เข้ารหัสไว้ เธอไม่ใส่ใจอะไรทั้งสิ้น ก๊อปปี้ไว้ก่อน จากนั้นก็เริ่มถอดรหัสไฟล์หนึ่ง

ถึงตรงนี้มีเสียงฝีเท้าดังมาจากนอกห้อง ฝานเจียเหลือบตามอง จู่ๆ ก็ปวดหัว เธอเกาะโต๊ะทันที ถอดรหัสไฟล์นี้เสร็จแล้วคลิกดู...

เธอเบิกตากว้าง ภาพที่เห็นน่าขยะแขยงเพิ่มขึ้นทุกที ถึงเธอจะเป็นตำรวจที่ทำคดีมาไม่น้อย แต่ก็ยังรู้สึกหดหู่มากจนแทบจะหายใจไม่ออก เมื่อเห็นภาพเหล่านี้ ขอบตาเธอร้อนผ่าว ได้แต่คิด ‘ที่แท้อย่างนี้นี่เอง เมื่อเป็นแบบนี้คนพวกนี้ล้วนอยู่ในคลิป หนีไม่รอดแน่’

ฝานเจียดึงพาวเวอร์แบงก์ออกมาใส่ไว้ในกระเป๋ากางเกง พร้อมกับปิดคอมพิวเตอร์และจัดโต๊ะให้เข้าที่ มีคนกำลังเปิดประตูห้อง ที่นี่เป็นชั้นสาม กระโดดหนีทางหน้าต่างไม่ได้ ฝานเจียตัดสินใจทันควัน ขณะนี้ได้หลักฐานสำคัญแล้ว แม้วิธีการจะไม่ถูกต้องนัก จะต้องไม่ทำให้พวกนี้รู้ตัว อย่าตื่น

ตระหนก เธอควรทำเป็นคล้อยตามก่อน รอให้ผู้จัดการโจวพาไปกินข้าว ซื้อเสื้อผ้า ค่อยหาโอกาสเอาตัวรอด

เธอกลับไปนั่งที่โซฟา ทำท่ากระมิดกระเมี้ยน

ประตูเปิดออก ผู้จัดการโจวเดินเข้ามา พอใจมากที่เห็นเธอยังนั่งเรียบร้อยอยู่ที่โซฟา เขาเดินมานั่งข้างเธอ นั่งชิดเธอ ต้นขาเขาแนบต้นขาเธอ วางแขนข้างหนึ่งไว้บนโซฟาข้างหลังเธอ “ล็อกประตูทำไม กลัวฉันเข้ามาหรือ ในอาณาเขตของฉัน ใครกล้าล็อกประตู ฉันว่าเธอใจกล้ามาก ต้องสั่งสอนบ้างแล้ว”

ฝานเจียกำลังจะพูด ทันใดนั้นก็รู้สึกเวียนหัว ร่างโงนเงน รู้สึกได้ว่ามือผู้จัดการโจวแตะไหล่เธอ “เป็นอะไร ไม่สบายหรือ”

ในใจฝานเจียตื่นตระหนก แย่แล้ว น้ำชาของจางเวย! เธอไม่ได้แตะน้ำชาของผู้จัดการโจว แต่กลับไม่รอดจากจางเวย ดวงตาเธอเริ่มพร่ามัว เธออยากคลำจี้หยกที่ห้อยคออยู่ ซึ่งเป็นทั้งเครื่องส่งสัญญาณเตือนและเครื่องติดตามตัว แต่มือเธอกลับถูกคว้าไว้ มีคนถามเธอ “เป็นอะไรไป ไปนอนพักก่อนดีไหม”

ฝานเจียออกแรงกัดริมฝีปากล่าง ฝืนยิ้ม พูดว่า “ไม่เป็นไรค่ะ ผู้จัดการโจว คุณจะพาฉันไปกินข้าวไม่ใช่หรือ ให้ฉันคิดก่อน เราไปกินข้าวกันก่อน...”

แต่ร่างเธอกลับเข้าสู่อ้อมกอดเขา เขาลูบคลำใบหน้าเธอ ด่าเบา ๆ “สาวน้อย คิดจะไปงั้นเหรอ ไม่มีทาง ว่าง่าย ๆ ดีกว่า มีเรื่องสนุกอีกเยอะ”

ฝานเจียออกแรงสุดกำลัง ผลักเขาออกแล้ววิ่งไปที่ประตู แต่วิ่งไปได้สองก้าว เขาก็ตามทัน เขาตบหน้าเธอแรง ๆ จากนั้นก็คว้าเอวเธอดึงลากมาที่โซฟา ฝานเจียเกิดโทสะขึ้นทันที แม้ตัวเธอจะโงนเงนก็ยังใช้ศอกกระแทกใส่หน้าอกเขา ตามด้วยชกใส่อีกหมัด ถูกใบหน้าเขาเข้าเต็มเปา

ผู้จัดการโจวคาดไม่ถึงว่านักศึกษาสาวอ่อนแอที่ใกล้หมดสติจะมาไม้นี้ เลือดกำเดาไหลออกมา ทั้งโกรธทั้งร้อนรน ยกมือขึ้นกุมหน้าแล้วถอยหลังหนึ่งก้าว

ฝานเจียเลือดขึ้นหน้าแล้ว แม้มึนหัวอย่างหนัก แต่การจัดการกับชายวัยกลางคนเลวทรามคนนี้ไม่ใช่เรื่องยากเลย เธอคว้าที่เขี่ยบุหรี่ทำด้วยแก้วขึ้นจากโต๊ะชา ฟาดหัวผู้จัดการโจว ครั้งแรกเขาหลบได้อย่างหวุดหวิด ฟาดไม่ถูก ขณะร้องเรียกให้คนช่วย "ช่วยด้วย..." ฝานเจียก็พลิกมือฟาดใส่อีก ถูกเข้ากลางศีรษะ เห็นเขาโงนเงนล้มลงกับพื้น

ฝานเจียวิ่งออกมาจากห้อง พอเงยหน้าขึ้นก็เห็นเงาร่างหลายคนห่างออกไปมุ่งมาทางนี้ ยังดีที่สองข้างล้วนมีบันได เธอปิดประตู หันไปแล้ววิ่งลงบันได เพิ่งลงมาถึงชั้นสองเธอเกือบหกล้ม จึงรู้ตัวว่าตัวเองใกล้จะไม่ไหวแล้ว พอยื่นมือไปคลำคอก็ใจหายวาบ จี้หยกที่เป็นทั้งเครื่องส่งสัญญาณเตือนและเครื่องติดตามตัวหายไป คงถูกกระชากหลุดตอนที่ต่อสู้กับผู้จัดการโจว

ชั้นสองยังไม่ถูกรบกวน โถงทางเดินเงียบเชียบไม่มีคน แต่เสียงฝีเท้าชั้นบนใกล้เข้ามา แม้เธอจะปิดประตูห้อง แต่จะอำพรางได้นานแค่ไหน ถ้าพวกนั้นพบผู้จัดการโจวนอนจมกองเลือดจะต้องไล่ตามมาแน่ ฝานเจียมึนหัวเป็นพักๆ แขนขาอ่อนแรง เธออาศัยสติสัมปชัญญะที่ยังเหลืออยู่ เปิดประตูบานที่ใกล้ที่สุดอย่างยากเย็น แล้วหลบเข้าไป

ในห้องมืดมากและเงียบกริบ ดูเหมือนจะเป็นห้องเก็บของ ฝานเจียเกาะชั้นวางของค่อยๆ ก้าวไปที่หน้าต่าง มองแสงข้างนอกที่ส่องผ่านเข้ามา เธอคิด ที่นี่เป็นชั้นสอง ด้วยฝีมือเธอ ถ้ากระโดดลงไปอย่างมากก็แค่กระดูกหัก โหยวหมิงสวี่กับพวกต้องเห็นเธอแน่นอน หลักฐานก็ได้มาแล้ว ดีจริง ในที่สุดสองสาวที่ตายอย่างน่าอนาถจะได้รับความยุติธรรมแล้ว

เธอคืบคลานมาถึงหน้าต่างจนได้ รู้สึกหน้ามืดเป็นพักๆ จนแทบจะหมดสติลง ได้ยินเพียงเสียงหายใจหอบของตัวเอง เธอกัดริมฝีปากล่างเต็มแรง กลิ่นคาวเลือดคลุ้งกระจาย จากนั้นยื่นมือไปเกาะขอบหน้าต่าง ขณะจะพลิกตัวข้ามไป ก็มีเสียงเคลื่อนไหวจากทางด้านหลัง มือเย็นเฉียบยื่นมาจากทางด้านหลัง รัดเอวเธอไว้ อีกมือหนึ่งอุดปากเธอ

ฝานเจียเบิกตากว้าง น้ำตาไหลทะลัก แต่เธอไม่มีเรี่ยวแรงจะต้านทาน คนคนนั้นดึงเธอกลับเข้ามาในความมืด ฝานเจียได้ยินเสียงวิ่งผ่านนอกห้อง

อย่างเลือนราง เธอไม่ยอมแพ้ อยากหันไปมอง แต่ถูกคนคนนั้นกดไว้แน่น ระหว่างที่ทั้งสองดิ้นรนต่อสู้กันอยู่ ยังชนชั้นวางของข้าง ๆ จนของร่วงลงมาเกลื่อนพื้น มือข้างนั้นยังปิดปากเธอไว้แน่น ในที่สุดฝานเจียก็หน้ามืดหมดสติไปในอ้อมกอดเขา

ทดลองอ่าน